

DRAGE BRALKE IN BRALCI ŠOLSKEGA GLASILA TROBENTICA!

Pred vami je letošnja številka šolskega glasila. Trobentica izhaja s kratkimi presledki vse od daljnega leta 1972. Večina številok je shranjenih v šolski knjižnici in so kot spomin na prejšnje generacije, torej generacije vaših staršev in sorodnikov. Lepo je listati po teh številkah, saj v njih odseva življenje določenega obdobja, spomini na generacije in njihova razmišljanja.

Kot bi trenil, mineva tudi to šolsko leto. Vsakemu od nas bo pustilo mnogo spominov, eni bodo lepši, drugi pa neprijetni. Lepo bo, če bomo tiste manj prijetne kmalu pozabili. Tako bodo ostali na šolsko leto 2008/09 samo lepi spomini.

Med šolskim letom ste morali učenci žrtvovati nešteto ur, da so vaše ocene take, kot ste si jih želeli. Mnogo časa vam je vzelo tudi drugo delo, to je tisto delo, s katerim ste v okviru interesnih dejavnosti promovirali šolo. To so bila razna športna tekmovanja, ali pa tekmovanja iz znanja na raznih predmetnih področjih. Ko bomo sešteli vse dosežke, jih tudi letos ne bo malo. Eni ste jih dosegli več, drugi manj, tretji pa nič. Lepo bi bilo, če bi tudi tisti tretji kdaj sodelovali na katerem področju, tam, kjer to zmorete. Mogoče bo pa spodbuda za naslednje šolsko leto.

Učenci literarnega krožka so med šolskim letom zapisovali svoje vtise ob raznih dogodkih, zato so njihova imena večkrat omenjana. Vključili pa smo tudi prispevke drugih učencev. Ti so nastali med poukom slovenščine, ali pa so jih učenci napisali v svojem prostem času.

Opisovali ste tudi, kaj se je dogajalo pri interesnih dejavnostih ali v določenih projektih. Vsega seveda ni možno opisati na nekaj straneh.

Omeniti moram generacijo devetošolcev: Damaris Bongraz, Tadejo Zrim in Aleša Ropoša, ki so kar nekaj let sodelovali pri literarnem krožku. Na vas se je človek lahko zanesel, saj ste radi delali in vedno pisali, ko je to bilo potrebno. Hvala vsem trem za trud. Vaši prispevki bodo še dolgo ostali v naših glasilih, saj tisto, kar napišeš, ostane kot opomnik na določen čas in osebo. Aleševih zgodbic in pesmi je kar za nekaj številok. Aleš, tako naprej! Mogoče bomo še kdaj brali tvoje knjige!

Damaris se je potrudila in narisala naslovnico, malo drugačno, a zanimivo.

To pa ne pomeni, da naslednje leto ne bomo našli tako pridnih in pisanja željnih učencev, ki bodo pripravljene sodelovati pri nastajanju glasila.

Obilo užitkov pri branju in prijetne počitniške dni!

UO in mentorica

Trobentica je glasilo OŠ Kuzma z zelo dolgo tradicijo. Spomnili se ga bodo iz svojih otroških let starši in je aktualno glasilo tudi za učence sedanjih generacij.

Bistveni namen šolskega glasila ostaja prav tako nespremenjen. V njem se predstavljajo učenci pod mentorstvom učiteljev s svojimi prispevki in članki. V njih izpovedujejo celoten utrip šole in na svojstven način izkazujejo svojo nadarjenost na individualni ravni.

Tudi šolsko leto 2008/09 ni nobena izjema v tem pogledu, le da kaže najbolj svež utrip življenja in dela šole. Upam si le trditi, da smo lahko z njim vsi skupaj bolj ali manj zadovoljni. Če pa vidimo vsak pri sebi še kaj rezerve, je toliko boljše za nas.

Pa veselo na počitnice in nasvidenje 1.- septembra!

Ravnatelj Jožef ŠKALIČ

Ravnatelj je bil tudi šolar naše šole in je prav tako kot zdaj vi, ali pa še rajši kaj zapisal za šolsko glasilo.

V Trobentici iz šolskega leta 1974/75 smo lahko prebrali:

PIONIRSKA ORGANIZACIJA

V PO smo vključeni učenci od prvega do vključno sedmega razreda. Mentor te organizacije je tovarišica Karolina Zrim.

Na začetku šolskega leta smo imeli pionirsko konferenco, na kateri smo izvolili novo vodstvo. Za predsednika smo izvolili Jožefa Škaliča, imenovali pa smo tudi ostale člane.

Ob dnevu pionirjev smo pripravili proslavo. Za dan JLA smo obiskali vojake na karavli in z njimi pripravili kratek kulturni program.

Naše naloge so še: pripraviti tekmovanje za Veselo šolo, za bralno značko in sodelovati v drugih prostovoljnih dejavnostih na šoli. Skrbeti moramo tudi za boljši učni uspeh in biti delavni na vseh področjih.

VTISI OB ZAČETKU ŠOLSKEGA LETA

Počitnice so minile hitro kot blisk. Ko se je začela šola, smo vsi skočili na noge. Hkrati s šolo pa se je začelo učenje, ki je nekaterim zoprno, spet drugim v veselje. Jaz nisem ne med temi ne me onimi, menim pa, da je učenje koristna zadeva in to skušam s pridom izrabljati. Upam, da sem si postavil dokaj realne cilje. Moj cilj je medicinska srednja šola v Rakičanu. Za tako šolo pa je potrebno imeti znanje. Vztrajal bom, dokler tega cilja ne bom dosegel. Potem se bo pravo življenje zame šele začelo.

Kaj bi vam povedal o počitnicah? V spominu so se mi še najbolj vtisnili utrinki sa poroke. Da, poroke. Dne 16. avgusta 2008 se je moj bratranec Boris Gral poročil z Matejo, rojeno Žohar in doma v Doliču, kjer zdaj živi tudi Boris. Do poroke je živel na svojem domu, v Krogu blizu Murske Sobotne. Boris je star šestindvajset let in je po izobrazbi policist. V Krogu so še stric Štefan, ki je voznik avtobusa, teta, atijeva sestra Cvetka, ki je kuharica in bratranec Boštjan. Boštjan je dve leti mlajši od svojega brata Borisa, njegovemu dekletu pa je ime Sandra. Boris in Mateja sta se poročila najprej v matičnem uradu v Kuzmi, nato pa še v župnijski cerkvi Sv. Kozma in Damjana.

Na morju smo z družino bili ravno teden dni pred poroko. Z družino, torej z atom Antonom, mamo Marjano, bratom Blažem in mojo malenkostjo, smo bili za en teden v Hrvaški Istri, v Vrsarju. V enem tednu sem o tem kraju izvedel marsikaj. Tam smo bili od sobote, drugega, pa do sobote, devetega avgusta. V četrtek sva z atom odšla na petindvajset metrov visok stolp. Z vrha sem fotografiral, saj sem cele počitnice večinoma prav jaz opravljal vlogo fotografa. Na morju sem v torek, 5. avgusta praznoval svoj 14. rojstni dan.

Ves počitniški teden je bilo sončno vreme. Veliko izjem ni bilo. Vreme smo torej vendarle zadeli.

Letošnje šolsko leto imam namen začeti dobro. Začetek je namreč zelo pomemben. Spet smo sedli v šolske klopi in poslušali razlago učiteljev ali učiteljic.

Letošnje leto bo za nas devetošolce minilo hitro kot blisk. Maja bomo pisali Nacionalna preverjanja znanj, najprej iz matematike in slovenščine, nato pa še iz tretjega predmeta. Minister za šolstvo in špor, Milan Zver je objavil, da se izbira med štirimi predmeti, tujim jezikom, torej nemščino, biologijo, športno vzgojo in etiko. Videli bomo, kaj se bo izcimilo iz tega, vsekakor je bolje biti previden. Vem le, da ni izbran nobeden, meni zelo strogih predmetov. Če ne omenjam tujega jezika, torej nemščine. Deveti razred se bo od osnovne šole Kuzma poslovil z valetom, priprave zahtevajo svoj čas. Zato rečem, da bo šolsko leto minilo zelo hitro. Informativni dnevi za srednje šole bodo 13. in 14. februarja, če sem prav obveščen. Ob tem pa še kontrolke, spraševanja, tekmovanja in druge, izvenšolske obveznosti. Ko sem ob začetku šolskega leta 2008/09 prvič vstopil v prostore osnovne šole Kuzma, sem najprej pomislil: »To je zadnje leto v tej šoli.« To je resnica, ki se je ne da spremeniti. Potem pa naprej, v Mursko Sobotno. Seveda je do takrat še dolga pot, ki pa bo za nas deveti razred, kot

sem že zapisal, minil hitro kot blisk. Ali pa tudi ne? Niti sam bog ne bi vedel, bi rekli nekateri. Res je namreč, da je previdnost v današnjem svetu nujno potrebna. Spomnim se prejšnjega leta, ko se je prejšnji deveti razred poslovil podobno, kot se bomo mi.

Letos urnik ni tako obsežen, kar pa seveda nikakor ne pomeni, da bi bila snov zaradi tega kaj lažja. Kdor bi to pomislil, bi si pri priči pregriznil jezik, ko bi sedel na klopi povprečnega devetošolca. Vprašali me boste, kaj sem si zapomnil iz predavanja ravnatelja prvi šolski dan ob osmi uri pred osnovno šolo Kuzma. Nič omembe vrednega. Le to, da se moramo učiti, če hočemo kaj doseči. To pa je tudi glavna misel vsega šolskega cirkusa. Najbrž so že znani grški filozofi govorili tisti znan rek: »Učiti se, učiti se, učiti se.« Pretiravati pa tudi ni treba, Aristotel! Je pa veliko poučnega tudi iz tega reka. Prvi sklep je ta, da se ne učiti kar tako na pamet. Takim radi pravijo, da so piflarji. Drugi sklep je ta, da se moramo učiti sproti. Tretjega ne bi niti omenjal, ker je bil verjetno na sestanku omenjen pod točko razno. Nočem vam zagreniti življenja, pa tudi sebi ne. Iz tega monologa se lahko naučimo le to, da je življenje velika stvar. Pa smo spet tam!

Prve šolske ocene so že padle, ne bom čakal, da padejo še druge. Ne, čas je za dober življenjski razmislek. Pravkar sem se poglobil vanj. Ne bom se pustil motiti. Zares srečen pa bom šele takrat, ko bo znova zacingljajl šolski zvonec. Še na naši šoli.

Aleš ROPOŠA, 9. r.

JESEN

Jesen je prav poseben čas,
privablja dobro voljo v nas.

Vse se obarva, vse se spremeni,
še medvedu se spat mudi.

Približuje se hud mraz,
ki premrzne celo vas.

Polje odžene pridelke stran,
saj se pripravlja na sneženi raj.

Čarovnice že kmalu k nam prilete
in zabava se prične.

Noč hitro prihaja,
sonce že zahaja.

Otroci že iz šole hite,
ker krompirjeve počitnice bližajo se.

Obiski k nam prihajajo,
na grobove zahajajo.

Kostanje pobiramo
in jih požiramo.

In ko jesen mine,
sneg na zemljo rine,
božiček že sani porine.

Damaris in Tadeja, 9. r.

DECEMBER

December je zadnji letni čas,
obiščeta nas teta zima
in dedek Mraz.

Otroci že hitijo,
adventni koledarčki že visijo.

Adventne venčke smo napravili
ali si jih nabavili.

Prva svečka mir
doma že gori.

Druga svečka vera,
velika je kot atmosfera.

Tretja sveča ljubezen,
prežene vso bolezen

in

še zadnja sveča upanje,

ki gori v naših srčkah do konca naših dni.

Miklavž nam pridnim
napolni čeveljčke,
porednim pa vražičke prinesejo
in jih v šolo discipline odnesejo.

Božič kmalu bo prišel,
naš Matiček res bo vesel,
božička bo srečal
in se za centimeter povečal.

Ko božič mine,
k nam silvester pride,
ognjemeti in parade
preženejo vse barabe.

Staro leto je minilo
vse skrbi za sabo pustilo,
leto 2009 bo prag prestopilo
in novo upanje bo povrnilo.

Damaris BONGARZ, 9. r.

SODELOVANJE V NATEČAJIH

Po nagradi Ministrstva za delo družino in socialne zadeve, še nagrada Fakultete za družbene vede Univerze v Ljubljani.

Učenci prvega razreda osnovne šole Kuzma so pod mentorstvom učitelja Nika Jandla in Ingrid Pojbič v mesecu aprilu sodelovali na razpisu Ministrstva za delo družino in socialne zadeve, na temo varstvo pri delu. Učenci so z mešano slikarsko-likovno tehniko oblikovali slikovni material, ki je prikazoval različne poklice s poudarkom na varnosti pri delu. Bistveni poudarek je nazorno izrazil, kako se ljudje določenih poklicev zavarujejo pred škodljivimi

vplivi. Na natečaju so bili izdelki uvrščeni v finalni izbor, prejeli smo nagrado za kvaliteten likovni izdelek. Da ta uspeh ni bil muha enodnevnica, so učenci s svojim delom dokazali po prijavi na razpis Fakultete za družbene vede UL, kjer smo sodelovali na razpisu varna uporaba interneta. Tudi na tem tekmovanju se je izdelana maketa zemlje s prepletom interneta med vsemi osnovnimi šolami v Sloveniji in številnimi izdelki uvrstila med pet nagrajenih likovnih izdelkov. Učitelja sva ponosna na delo učencev, ki so zmogli v obeh primerih biti dovolj vztrajni, da so v zahtevnih likovnih tehnikah oblikovali navedene likovne izdelke. Nagradi državnih institucij sta to vsekakor potrdili.

Niko JANDL in Ingrid POJBIČ

Nasmejani obrazi prvošolcev

Nagrajeni izdelek

KUNG FU PANDA

Pred vrati je bil teden otroka, zato smo se šolarji odpravili v Maximus, ki je v Murski Soboti. Ogleдали smo si novi risan film Kung Fu Panda, ki se je odvijal v novem kinu.

Govoril je o pandi, ki ji je bilo ime Po. Sanjal je o tem, da bi postal kung fu bojevalec. Njegov vzor je bila ekipa Predrznih pet. V tej ekipi so bili: Tigrica, Kača, Bogomolka, Opica in Štorklja. Tjanšan je bil zelo zloben kung fu bojevalec, ki je pobegnil iz zapora. V dolini so iskali Zmajevega bojevnika, ki bi premagal Tjanšana. Izbran je bil Po. Nihče ni verjel, da bi lahko en debel, neroden panda ustavil najboljšega bojevalca. Čeprav jim je mojster rekel, naj se ne gredo bojevat, se je predrznih pet odpravilo v boj. Domov so prišli poraženi. Nato je mojster ugotovil, da je Po najboljši bojevalec, če se gre za hrano. Po in Tjanšan sta se spopadla in po velikem presenečenju je zmagal Po.

Film je bil odličen. Novi kino je zelo lep. V zgradbi je še nakupovalni center in igralnice. Dvorane so zelo lepe. Upam, da se bom s šolo ali s starši še dostikrat napotil v nov kino.

Tilen ROGAČ, 8. r.

PUST

Februarja, ko je bil pust, smo prišli v šolo namaskirani.

Jaz sem bila ledena kraljica. Najprej smo se malo pogovarjali o pustu, potem pa odšli na pustni sprehod po vasi.

Ko smo se vrnili v šolo, smo šli plesat. Učiteljice so na koncu izbrale najlepšo masko. Iz našega razreda je zmagal moj sošolec Patrik Fartek.

Ta dan je bilo zelo lepo in zabavno.

Melisa GABERŠEK, 3. r.

FAŠENEK

Pa je prišel, kaj? Ja, težko pričakovani pustni torek, za katerega pravijo, da si vsaj enkrat v letu lahko tisto, kar v resnici ne moreš biti.

Vsi nestrpni smo ga pričakovali in se seveda ob 8.00 uri zagledali v garderobi. Čarovnice, spidermani, indijanci, klovni, princeze, pleskarji, kavbojci ... smo se opazovali in se skorajda sploh niso prepoznali. Odpeljali smo se v značilnosti praznovanja pusta po Sloveniji, potem pa z veseljem po občini sporočali: KUSTA REPA, DUGI REN, FAŠENEK JE CEJLI DEN-PIJTE VINO NEJ VODO, GEJTE REPO NEJ MESO!

Po malici pa je sledilo rajanje v telovadnici. Ob glasbi smo plesali in rajali tako dolgo, da smo nekateri že potrebovali blazine, da smo si odpočili. Sledil je izbor najlepših mask. Komisija je imela zelo težko delo. Ocenjevali smo več stvari, najbolj pa je bilo pomembno to, da so tudi starši vložili svoj trud v izdelavo maske in kostuma.

Pustno rajanje se je zaključilo s plesom, potem pa so maske oznanjale pust tudi po okoliških vaseh. Že veselimo pusta hrusta naslednje leto!

Zapisala: učiteljica Klavdija PETROVIČ

BLIŽAJO SE POČITNICE

Kakor smo se imeli in počutili v 2. razredu, si želimo še naprej.

Mnenja učencev 2. razreda:

ALJA SANTL: Letos je bilo v šoli zelo zanimivo, naučili smo se pisati črke. Pri pouku smo bili pridni. Naslednje leto se bom bolj potrudila pri pisanju domačih nalog.

TOBIAS BERNJAK: V šoli mi je bilo dobro, najboljše je bilo, ko smo pisali črke. V šoli sem se dobro počutil.

ANA MAČEK: V šoli mi je fajn, znam pisati črke in brati. Sošolcem sporočam, da se morajo tudi doma učiti.

GABRIEL ČASAR: Najbolj sem vesel, ker lepo berem. Pri branju sta mi pomagali učiteljica in mamica. Znam tudi pisati črke. V naslednjem letu si želim, da bi bil bolj vesten pri domačih nalogah.

MELISA BUKOVEC: V šoli mi je lepo, najboljše pa je pisanje črk in računanje. Počitnic pa se zelo veselim.

BILA SEM V ŽIVALSKEM VRTU

Na ekskurziji smo bili v živalskem vrtu.

V živalskem vrtu sem videla volka, kakaduže, leva, leoparda, želve, račke, kačo, činčilo, opice in tjulne.

Činčilo in kačo sem tudi božala. Kača je bila strupena, in sicer kraljevi piton. Činčila je zelo hitra in mehka žival. Tam smo bili tudi v trgovini. V trgovini sem si kupila levčka. Ko smo si kupili spominke, smo šli jest. Jedli smo dunajski zrezek, pomfri in kečap. Ko smo se najedli, smo šli spet v avtobus in se odpeljali domov.

Preživela sem lep in zanimiv dan.

Katja PAČNIK, 3. r.

SPOMINI NA PRVO TRIADO IN RAZREDNIČARKO

Naglo se bližajo počitnice. Kmalu bom zaključil 3. razred, to pa pomeni tudi slovo od naše učiteljice Vide.

Spomnim se prvega šolskega dne, ko sem jo spoznal. Bila je prijazna in vedno sem ji lahko razložil novosti z risank. Naučila nas je mnogo stvari in razdelila mnogo pik. Večkrat smo ji nagajali, a nikoli ni bila zares jezna.

Imeli smo jo zelo radi, ker nas je veliko naučila. Želim si še naprej takšno učiteljico.

Jan MARIČ, 3. r.

Po dolgih treh letih je prišel čas za slovo od vrtca in vpis v 1. razred. Povedali so nam, da bo naša učiteljica Vida Zrim cela tri leta.

Ko smo prišli prvi dan v šolo, sem takoj vedela, da se bomo z učiteljico imeli lepo. Bila nam je učiteljica in hkrati mama. V prvem razredu nam je vedno popustila. V drugem razredu smo se resno začeli učiti pisati, brati in računati. To nam je z učiteljčino pomočjo šlo zlahka.

V tretjem razredu smo šli v šolo v naravi v dom Fara. Tam smo se imeli zelo lepo. Vsa ta leta smo imeli tabelo o čistih zobeh, o redu in odnosu in za domače naloge. Vse tabele je naša učiteljica skrbno izpolnjevala.

Tudi to leto je že skoraj prišlo do konca. Po eni strani sem vesela, po drugi pa ne, ker se bojim, da ne bom imela več takšne učiteljice, ki bi ji lahko vse zaupala. Upam, da nas bo prišla kdaj obiskat v 4. razred in vem, da se bom vedno razveselila, ko jo bom videla.

Vem, da bo ostala vedno super razredničarka tudi drugim učencem.

Želim si, da bi imela z učiteljico Lidijo tudi tako iskren odnos, kot sem ga z učiteljico Vido.

Melisa GABERŠEK, 3. r.

Začeli smo v prvem razredu, pred tremi leti. Učiteljica Vida nas je lepo sprejela in hitro smo se spoznali.

S slikami in predmeti smo se naučili prve črke abecede. Pri matematiki smo se naučili števila do 20. z lego kockami smo seštevali in odštevali.

V drugem razredu smo se naučili brati in pisati male tiskane in pisane črke. Pri matematiki smo spoznali števila do 100. ilustrirali smo tudi pesmice in zgodbe, ki smo jih prebrali v berilu. Imeli smo se lepo.

Sedaj smo v tretjem razredu. Že se učimo poštevanke. Kmalu jo bomo vedeli v celoti.

Bili smo v šoli v naravi in spoznali Dolenjsko, kjer je zelo lepo. Lepo je bilo tudi, ko je bila v razredu študentka Marina, ki nas je tudi učila.

V tretjem razredu se imamo zelo lepo, zato se zahvaljujem učiteljici Vidi, da nas je veliko naučila.

Janez ROPOŠA, 3. r.

Še dobro se spomnim prvega šolskega dne, ko nas je na šolskem pragu pričakala učiteljica Vida.

Na začetku smo bil pridni in zadržani, zato je bila učiteljica vesela, da je dobila tako pridne in mirne učence. A smo si z meseci vedno več upali in včasih tudi nagajali. Vložila je veliko truda, da smo se vse to naučili: pisati, brati in računati. Lepo je bilo tudi, ko smo peli.

Vedno, ko jo bom srečala, vem, da bo to posebno lep občutek.

Carmen MARKOČ, 3. r.

V prvem razredu sem spoznala učiteljico Vido. Ta učiteljica me je učila tudi v 2. in 3. razredu. Naučila me je računati, brati, pisati in kako se naj vedem do sošolcev in učiteljev.

Večkrat sem ji tudi nagajala in to mi je žal.

Maja KUHAR, 3. r.

BILI SMO V ŠOLI V NARAVI V FARI

Avtobus za pot nas je čakal pred našo šolo. Pot je bila zelo dolga. Ko smo prispeli na cilj, smo se namestili v sobe. Poiskali smo svojo omarico in posteljo.

Prvi dan smo šli na sprehod, po večerji pa spat. Naslednji dan smo imeli lokostrelstvo in plezanje. Po nočnem pohodu smo utrujeni odšli spat. Naslednji dan smo šli plesat. Ples nas je učila učiteljica Julija.

Po plesu in kosilu smo se veseli odpeljali proti domu.

Bilo mi je zelo všeč in upam, da bomo še kdaj ponovili.

Melisa GABERŠEK, 3. r.

JAZ IN TRIJE MARSOVČKI

Nekega večera sem šel spat. Na sredi noči, ko sem trdno spal, je v sobo zasvetila močna luč. Naenkrat sem se zbudil in šel k oknu, pogledal ven in zagledal Marsovčka.

Jaz/ Drejček: Hej, od kod pa vi, saj ne sanjam?

Maš: Seveda, da ne sanjaš.

Miš: Mi smo z zvezde, no Drejček, pa ugani, s katere.

Šaš: namig: je malo manjša od Zemlje, čeprav Zemlja ni zvezda.

Jaz: Naj pomislim, z zvezde Severnice?

Šaš: Z večernice?

Miš: ne, prav, povem ti, z Marsa smo.

Jaz: To ste pa iz čudne dežele, ali kaj?

Šaš: Ja tebi, nam ne.

Jaz: Kako pa ste prispeli k nam?

Miš: Ugibaj, saj zmoreš.

Jaz: Z letalom?

Miš: Ne.

Jaz: Z vesoljsko ladjo?

Šaš: Temu podobno.

Jaz: Povejte mi.

Maš: Z očetovim letečim krožnikom.

Jaz: Se hočete spet posladkati z marmelado?

Vsi: Jaaaa ...

In tako smo se vsi skupaj zabavali pet dni in pet noči.

Deja BENKO, 4. r.

BILI SMO NA EKSKURZIJI

V petek zjutraj smo se zbrali pred šolo. Ko je pripeljal avtobus, smo se odpeljali. Z nami so šle učiteljice Lidija, Jožica, Milica in učitelj Marjan.

Peljali smo se proti Mariboru, ustavili pa smo se v Tepanju. Tam smo imeli zajtrk iz nahrbtnika. Potem smo se odpeljali proti jami Pekel. V jami smo videli kapnike in veliko zvedeli o njih. Potem smo se odpeljali proti Logarski dolini. Na poti smo opravili kosilo. Po kosilu smo se odpravili proti slapu Rinka, ki je padal z višine in škropil. Malo smo si tudi odpočili.

Bilo je že popoldne, zato smo se odpravili proti domu. V Mariboru smo se ustavili v Mc Donaldsu, kjer smo si kupili, kar smo hoteli jesti ali piti. Od tam smo se odpeljali proti domu, kjer so nas že čakali starši.

Na ekskurziji je bilo zelo lepo, zato upam, da bom drugo leto spet šel.

Sandi ŠKODNIK, 4. r.

V NAŠI ŠOLI ...

V naši šoli j
je dosti radosti,
je dosti sreče
in malo žalosti

V naši šoli
je dosti učenja,
je dosti znanja
in malo neznanja.

V naši šoli
je dosti humorja,
je dosti smeha
in malo solz.

V naši šoli
je dosti razredov,
je dosti učencev
in še več predmetov.

Klemen KOVAČ, 4. r.

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo se
prijateljev dotika
od mezinca na nogi,
do besede z jezika.

Zato boža in hrani
in nikoli ne pika,
s prsti počese lase
nežnejše od glavnika.

Pravo prijateljstvo
gore premika,
ne more biti vprašaj,
je le klicaj in pika.

Prijateljstvo se rodi,
se smeji in mežika
kot čudežno sonce
izpod dežnika.

Prijateljstvo je zato
najlepša oblika sveta,
ker jo naslika srce
in se dotika tebe.

Samanta GYERGYEK,
Sandra ŠADL, 5. r.

ZIMA

Zima je prišla,
sneg prši z neba.

Otroci veselimo se,
sneženega moža in kepe delamo.

Snežak razveseli se,
ko otroci mu naredijo usta,
nos, lonec, metlo in lopato.

Danijela FERKO, 6.r.

ŽIVALI V ZIMSKEM ČASU

Medved si brlog pripravlja,
saj se zimski čas najavlja.

Veverica Ježevka si lešnike nabira,
saj v dolgi zimi jih bo za hrano rabila.

Deklica prihaja v gozd,
ker jim hrano prinaša v koš.

Danijela in Tjaša, 6. r.

NAŠ RAZRED

Predsednik razreda je glavna beseda,
ki iz ust jo potegne učiteljica naša.

V razredu učencev nagajivih je petnajst
Zato učitelj, ki vstopi, zakriči na nas:

Anna, ti se vsedi,
Sandra, ne glej k sosedi,
Kevin ne razgrajaj,
Nino ti pa ne nagajaj.
Leo, ti riši,
Saša, ti pa ovca po nemško napiši,
Samanta, tu je velika napaka,
Iris, ne išči oblaka,
Maja, pridi pred tablo,
Nathanael, tebi je le za zabavo,
Manuel, ne smej se tako,
Mario, piši lepo,
Goran, prisedi zraven,
Marino, ne sili še ti zraven,
Denis ti pa si zabaven.

Po vsem tem zvonec zazvoni
in učitelj ven odhiti.
Glavno, da prijatelji smo
in se vsi skupaj zabavamo.

Saša ŠARKANJ, 5. r.

PANONSKA HIŠA

V tem šolskem letu smo morali imeti dva tehniška dneva na temo izdelovanje panonske hiše. Pri tem sta nam pomagala gospoda Žohar in Rogan. Najprej je gospod Žohar napravil ogrdje za panonsko hišo. Potem jo je pripeljal v šolo in začeli smo jo obdelovati. Najprej smo jo premazali z blastom. Prišel je tudi gospod Rogan, ki nam je pokazal, kako se pokriva slamnata streha. Poskusili smo pokrivati tudi sami. Ker pa nismo končali, je gospod Rogan odpeljal domov in nam obljubil, da bo delo dokončal. Tako se je končal naš dan. Drugi dan smo hišo dokončali, jo pobarvali in pokrili s slamo. V obeh dnevih smo se dosti naučili in pridobili nove izkušnje, bilo nam je lepo.

Saša ŠARKANJ, 5. r.

NAŠ KULTURNI PRAZNIK

Kulturni praznik praznujemo Slovenci 8. februarja, na dan smrti največjega slovenskega pesnika. To je državni praznik, zato na ta dan ne gremo v šole in tudi delavci ne gredo delat, razen tistih, ki imajo takšne službe, ki ne dovoljuje izostanka.

KONEC ŠOLE

V šolo v naravi bomo
šli junija za pet dni.
Vsi se veselimo,
ker na morje pojdemo.
Potem pa konec šole bo,
otroci se že veselimo,
saj na počitnice bomo šli
s starši in prijatelji.
Sonce spet žarelo bo
in nas vse opeklo bo.
Septembra pa spet pridemo
razigrani in veseli.

PRIJATELJSTVO

Prijatelj je oseba, ki rada pomaga.
Prijatelj je oseba, ki te spoštuje,
včasih pa te sama potrebuje.
Prijatelj je oseba, ki ti vse nudi
in se za tebe veliko trudi.
Prijatelja vsak človek ima,
za njega vse narediti zna.

Maja HAJDINJAK, 5. r.

Slovinci se na ta dan spomnimo svojega največjega pesnika, Franceta Prešerna, ki je napisal pesem Zdravljico. Ta je zdaj naša državna himna.

Prešernovo življenje je bilo kratko, a zelo uspešno, saj je napisal veliko pomembnih pesmi. Sreče pa ni imel z dekletimi, saj ga niso marale, čeprav jim je napisal več pomembnih pesmi. Marala pa ga niso zato, ker je bil reven in jim ni mogel nuditi dostojnega življenja.

Ta praznik vedno proslavimo z državno proslavo. Na njej je običajno predsednik države slavnostni govornik.

Želim, da bi vsi ljudje lepo preživeli ta praznik in da bi še bolj kulturno živeli, kot so doslej.

Matjaž BUNDERLA, 8. r.

KULTURNI DAN – OBISK GLEDALIŠČA

V torek, 24.2. smo se učenci 2. in 3. triade v okviru kulturnega dne odpravili v celjsko gledališče.

Ko smo prispeli, smo si poiskali vsak svoj sedež in predstava se je začela. Naslov predstave je bil Čarovnice. Zgodba je govorila o fantu, ki so mu v prometni nesreči umrli starši, zato je moral živeti pri babici. Ta mu je veliko pripovedovala o čarovnicah, ki so bile tistega časa zelo krute in so sovražile otroke. Ker so fantovi starši v oporoki zapisali, naj se njun sin šola v Angliji, sta se moral z babico preseliti tja. Babica je zbolela in zdravnik ji je predlagal počitnice. Babica in fant sta se odpravila na počitnice v hotel. Tam sta naletela na čarovnice. Fant je izvedel za njihov zlobni načrt in so ga začarale v miš. Ko je fantova babica izvedela to, se je odločila, da bo fantu pomagala ustaviti nagajive in hudobne čarovnice. In uspelo jima je.

Fanta ni nihče več mogel spremeniti, a ni mu bilo važno, kaj je in kakšen je, glavno mu je bilo, da ga ima babica rada, pa če je miš ali karkoli.

Po ogledu predstave smo se odpravili domov. Med potjo smo se ustavili v Tepanju in opravili malico. Po končanem postanku in opravljeni malici smo se odpeljali proti domu.

Tako je bil za nami še en kulturni dan, ki pa je tokrat za razliko od drugih potekal v celjskem gledališču.

Barbara BAGOROŠ, 7.r.

NAJLEPŠI UTRINKI IZ MOJEGA ŽIVLJENJA

Moje življenje se je začelo seveda z rojstvom, to pa je bilo 27. oktobra 1994. Rodila sem se v četrtek, in to ob treh popoldne. Seveda so me bili vsi veseli. Moje ime Anja, kar pa pomeni ljubkost, mi je izbral ati s pomočjo mamice. Oba sta bila vesela, da sta dobila punčko, čeprav bi bila vesela tudi fantka. Če bi bila deček, ne bi bila Anja, ampak Blaž.

Toda meni se zdi boljše, da sem deklica. Te pa smo včasih bolj nagajive kot dečki. Zato tudi jaz v otroštvu nisem hotela spati. Med dnevom sem spala največ pol ure. Raje sem se igrala s starejšimi bratranci in sestričnimi. Za nič na svetu pa kot dojenček ne bi stopila v morje. Prvič sem se na morje odpravila celo z letalom.

Ker sem se rada igrala z drugimi otroki, sem bila zelo vesela svoje sestrice, kateri sem izbrala ime. Čeprav pred njenim rojstvom nismo vedeli, da bomo dobili deklico, sem vsem sporočila, da bomo imeli Špelo.

Do četrtega leta sem bila doma, nato pa sem začela hoditi v vrtec. V vrtcu je bila moja najboljša prijateljica Karin, ki pa je čez eno leto šla v malo šolo. Takrat več nisem hotela v vrtec in sem raje doma čakala, da prideta Karin in Leo, da smo se lahko skupaj igrali. To leto je hitro minilo in že sem postala mala šolarka. Spoznala sem svoje sošolce in sošolke ter se navadila, da moram vsak dan v veliko stavbo, ki se imenuje šola.

Končno je prišel prvi šolski dan, ko sem prag OŠ prestopila kot prvošolka. Na ta dan mi bosta v spominu ostali dve stvari. To je bil skok čez kolebnico v prvi razred, saj smo s tem postali tudi šolarji. In pa seveda Diana. Če je v življenju nikoli več ne bom videla, se bom vedno spomnila, kako je pritekla do mene, me prijela za roko in me vprašala, če bom sedela z njo. Ker nikogar nisem dobro poznala, mi ni preostalo drugega, kot da z njo sedim že devet let. Prvi in drugi razred sta hitro minila.

Z vstopom v tretji razred pa sem začela obiskovati še eno šolo, in sicer glasbeno šolo Murska Sobota. Učim se igrati kitaro. Moj prvi profesor je bil Goran Đurić. Čeprav ni bil Slovenec, sva se razumela. Tako sem obenem imela še pouk tujega jezika. S tem učiteljem sem na Mörskem festivalu kitare osvojila bronasto priznanje. Ker pa so učitelja Gorana odpustili, sem dobila novo učiteljico Edito.

Tretji razred je prinesel spremembe tudi v OŠ. Dobila sem prve ocene. V četrtem in petem razredu so predmeti začeli postajati težji in potrebno je bilo več učenja, če si hotel dobiti lepo oceno. Tudi tekmovanj v znanju je bilo več. Teh sem se redno udeleževala in tudi dosegala lepe uspehe. Začela sem obiskovati tudi odbojko, katero še vedno rada igram s prijateljicami. Šestega razreda z uvedbo devetletke nisem obiskovala, pač pa sem preskočila v sedmi razred. Takrat smo bili v tretji triadi in zanimivo je biti najmlajši med najstarejšimi. V sedmem razredu smo tudi zadnjič šli v šolo v naravi. Šli smo v Fieso, kjer pa je bilo še posebej lepo zato, ker smo šli kot celoten razred in nihče ni ostal doma. V sedmem razredu sem se začela malo več učiti, saj sem si prej skoraj vse zapomnila v šoli. Tudi to leto je hitro minilo s počitnicami vred, in že sem bila v osmem razredu.

V osmem razredu sem sodelovala na različnih tekmovanjih. Skupaj z Diano in Leonom sem izdelala raziskovalno nalogo z naslovom: Rastlinska čistilna naprava. Ali res deluje? Najbolj zanimiv del naloge je bil seveda eksperimentalni, ko smo v potoku iskali živali. Da pa naš trud ni bil zaman, smo dobili srebrno priznanje in sladoled od učiteljice. Boljši rezultat pa smo s sošolkami dosegle pri turistični nalogi. Napisale smo nalogo z naslovom: Ko zadiši iz krušne peči, in na tekmovanju v Murski Soboti osvojile zlato priznanje in naziv za najboljšo stojnico po mnenju obiskovalcev. Zlato priznanje je bil ključ do državnega tekmovanja v Ljubljani. Tudi tam smo imele najboljšo stojnico po mnenju obiskovalcev. Ker smo dosegle res lep uspeh, smo se predstavile tudi na Murskem valu, v rubriki Biseri Slovenije. Spoznale smo, da se je splačalo včasih do teme ostati v vrtcu in izboljševati našo nalogo.

Tekmovala sem tudi za Cankarjevo, Vegovo, Stephanovo in Proteusovo priznanje. Na vseh tekmovanjih sem dosegla bronasto priznanje. Na Cankarjevem in Vegovem tekmovanju sem se uvrstila na regijsko tekmovanje in dosegla srebrno Vegovo priznanje.

V osmem razredu smo se skupaj z devetim in sedmim razredom pripravljali na zakrament svete birme. Tudi ta priprava je zahtevala veliko prostega časa. Vsak prvi petek v mesecu smo morali k sveti maši, v času šmarnic in devetdnevnice pa prav vsak dan. V tem letu sem v cerkvi tudi večkrat nastopala. Igrica, ki smo jo pripravili za Miklavža, je prav lepo uspela. Na mladinskem srečanju pa sem morala nastopati Marijo. To je seveda vse lepo in prav, ampak ravno na dan nastopa je zbolel Jožef in smo morali poiskati drugega. Na koncu je vseeno dobro izpadlo.

Birma je bila vse bliže in izbrati sem si morala birmanskega botra. Na vsak način sem hotela imeti botra in ne botre. Tako sem se odločila, da bo boter moj bratranec Miha. Na dan birme se mi je zdelo, da gre vse narobe. Boter je imel zlomljeno ključnico, tako da je izgledal kot igralec ameriškega nogometa. Moja obleka je bila grozna in nasploh vse je bilo narobe. Vendar sem tudi birmo opravila in ko razmišljam, le ni bilo vse tako katastrofalno.

Po birmi sta bila do konca šole le še dva tedna. Čez en teden so imeli naši predhodniki valetu in nisem si mogla predstavljati, da so odšli in da smo ostali mi najstarejši na šoli.

Zdaj sem v devetem razredu in čez eno leto bom sedela v razredu polnem tujih obrazov. Zaenkrat še ne vem, na kateri šoli bo to. Upam, da se bom prav odločila in si izbrala dobro

šolo za nadaljnje šolanje. Vem pa, da zagotovo ne bo nikjer in nikoli tako lepo, kot je v osnovni šoli Kuzma.

Anja KISILAK, 9. r.

EKO DAN

Tudi letos, kot vsako leto, smo imeli na šoli EKO DAN. Na eko dnevu spoznavamo zdrav način življenja in tudi sami naredimo izdelke iz časov naših dedkov in babic.

Ob 8. uri smo se zbrali v šoli, nekateri pa so nas že počakali na delavnicah, ker so bili blizu doma ali pa so potekale delavnice pri njih doma. Vsak učenec je šel v delavnico, kamor se je prijavil.

Imeli smo različne delavnice. V vrtcu so izdelovali sadna nabodala, v prvem razredu so iz starega papirja izdelovali čarovnice, buče ... Drugi in tretji razred je šel v oljarno na Gornje Slaveče, kjer so iz bučnega semena naredili bučno olje. Skupina, ki je šla v Čebelji gradič, je izdelovala sveče iz medu. Poleg tega pa so igrali tudi namizni tenis, si ogledali živali, napadel jih je tudi osel, ki je na koncu ponorel. Na Gornjih Slavečih 78 je potekala delavnica Namazi iz skute, naredili so različne namaze. V Doliču je potekala delavnica Peka domačih rogljičev, bili so zelo slastni. V Matjaševcih so pekli domač kruh, in sicer veliko različnih vrst.

Na šoli pa so potekale še tri delavnice: Rezanje in sušenje sadja, Priprava različnih solat in seveda naša delavnica, Novinarska skupina. Našo skupino smo sestavljali: Aleš Ropoša, Damaris Bongarz, Tadeja Zrim, naša mentorica Emilija Car in naš voznik Marjan Recek, ki nas je vozil po oddaljenih delavnicah.

Na koncu so še vse skupine predstavile svoje izdelke in sledila je slastna pogostitev.

Delavnice so se nam zdele nekaterim zelo zanimive, zabavne, drugim pa dolgočasne, a niso imeli možnosti, da bi se vpisali kam drugam.

Tadeja Zrim in
Damaris Bongarz, 9. r.

EKO DAN PRI NAS DOMA

Tudi letos smo v šoli izvedli eko dan. Toda ta se je razlikoval od drugih, to pa zato, ker je bila ena delavnica pri nas doma.

Učiteljica Irena je zbirala ideje, kaj vse bi lahko delali na tem dnevu in porodila se ji je ideja, da bi lahko pekli domače rogljiče. Ker v šoli nimamo te možnosti, se je skupina učenk in učencev odpravila k nam domov. Naša družina jih je lepo sprejela in ko smo bili vsi zbrani, smo začeli z delom. Maji babici Ana in Marjeta sta nam pokazali, kako se zamesi testo. Tudi sami smo poskusili in naši manjši in manj spretni prsti so se komaj znašli v kepi testa. Ko je bilo testo omešeno in vzhajano, smo oblikovali rogljičke. Polnili smo jih z različnimi nadevi, tako so nastali marmeladni, čokoladni in pica rogljički s šunko in sirom.

Ker je bil v naši delavnici tudi učitelj likovne vzgoje, Marjan Mljač, smo bili na koncu tudi malce likovno ustvarjalni. Iz testa smo delali srčke, kitke in različne živali. Ko je bilo vse pečeno, smo počakali še na pico, ki jo je s pomočjo učenk pripravila moja mama.

Med delavnico so nas obiskali tudi učenci – novinarji, katerim smo povedali, kaj počnemo in kako se počutimo. Nastala je tudi kakšna fotografija za spomin. Ker nam je do predstavitve v šoli ostalo še nekaj časa, so dečki igrali odbojko, deklice pa smo sestavljale besedilo, s katerim se bomo predstavili.

Ob dogovorjeni uri smo se vse delavnice zbrale v šolski jedilnici. Predstavili smo svoje delo, izdelke razstavili in jih dali tudi za pokušnjo. Naši rogljički so začeli hitro zmanjkovati, kar pomeni, da so bili dobri. Ostalo je le nekaj tistih iz graham moke, verjetno zato, ker jih obiskovalci niso bili vajeni.

Eko dan je dobro uspel in vesela sem, da je bila ena skupina pri nas doma. Lahko bi imeli več takih dni, ko bi kam šli in ne bi samo sedeli v učilnicah. Če bo naslednje leto spet eko dan pri nas doma, se ga bom z veseljem udeležila, čeprav več ne bom učenka te šole.

Anja KISILAK, 9. r.

Ena izmed delavnic je prav tako potekala pri nas doma. Pripravljali smo skutne namaze. Ker se doma ukvarjamo še z živinorejo, smo učence z veseljem sprejeli.

Začeli smo okrog 9. ure. Najprej smo precedili mleko in ga pustili sesiriti. Ko je bilo gotovo, smo skuto vsipali v krpo in malo odcedili.

Napravili smo tri vrste namazov. Dekleta, ki so bila v naši skupini, so z veseljem poprijela za delo in mentorici Jasminki ter moji mami pomagala. Moja mama je spekla še posalanko, ki je v hipu zmanjkala.

Ta eko dan je bil najboljši doslej, saj sem se dobro počutila, ker je potekal pri meni doma. Enakega mnenja so bila tudi dekleta iz moje skupine. Vsi namazi, ki smo jih pripravili, so bili dobri in okusni, čeprav v začetku niso verjeli, da bo kaj nastalo iz tega.

Katja KRPIČ, 9. r.

ŠOLA V NARAVI V DOMU ŠTRK -V NARAVO Z GLAVO

V ponedeljek, 16.03.2009, smo imeli čudoviti dan, saj je bil dan, ko smo se odpravljali v šolo v naravi.

Zjutraj nas je pred šolo pričakal bus, kateri nas je odpeljal proti Ptuju, naravnost v kraj Spuhljo do doma ŠTRK. Tam so nas pričakali prijazni učitelji. Ob vstopu smo se preobuli v copate. Razpakirali smo stvari in že je bil čas za kosilo. Po kosilu smo šli kupit razglednice in jih v prostem času napisali. Nato smo imeli športno popoldne. V popoldanskem času smo se učili o korantih ali kurentih. Zvečer smo nato imeli malo prostega časa, ki smo ga izkoristili tako, da smo poklicali starše.

Naš drugi dan je bil tudi pester, kajti šli smo v telovadnico. Tam smo spoznali rokovanje z loki – lokostrelstvo. Popoldne pa smo imeli še orientacijo. Naučili smo se veliko novih stvari. Spoznali smo zgodovini kraja. Pogovarjali smo se tudi o starih časih in življenju v tem času. Narisali smo si staro hišo, streho pa naredili iz slame. V petek, ko smo se vračali domov, smo obiskali Dominkovo domačijo, katero je pokril naš Jože Rogan iz Trdkove.

Tretji dan smo šli peš v mesto Ptuj. Tam nam je učiteljica Nataša povedala vse o najstarejšem mestu. Po vrnitvi v dom smo imeli kosilo, nato pa smo se odpravili v gozd. Tam smo si naredili odtise dreves in listov. Zvečer smo doživeli presenečenje. Dobili smo obisk. Obiskali so nas naš ravnatelj Jožef Škalič, učitelj Marjan in naš kuhar Rudi. Tega obiska smo bili zelo veseli, čeprav je hitro minil. Nas pa je že čakala naloga, da smo si ogledali zvezdno nebo.

Četrty dan smo spoznali ptujsko polje, v gozdu pa smo spoznali strupene in užitne rastline. Ob večerih smo pisali dnevnik in jih nato predstavljali. Ta dan so prišli učenci še ene šole, in sicer OŠ Breg. Zvečer smo imeli spoznavni večer. Sobe smo se predstavile s kratkim programom. Nato smo imeli se disko. Bilo je zelo zabavno.

Naš zadnji dan pa bil tak: šli smo plezat, nato smo se pakirali in po kosilu smo se odpeljali do stare kmečke hiše v Gorišnici. Ogledali smo si jo in dodobra spoznali. Tudi na ptujskem gradu smo se ustavili in si ga ogledali. V gradu smo imeli delavnico. Naredili smo si lutke. Tam smo srečali turista. Mislim, da je bil iz Japonske. Ta nas je tudi fotografiral.

Naš šofer Robi nas je odpeljal proti domu. Ko smo prispeli do naše šole, smo vsi zavriskali. Vreme nam je bilo naklonjeno, tako da smo izpeljali vse predvidene dejavnosti. Želodčki so bili vedno polni, saj so nam kuharji pripravljali same dobrote. Stkala so se nova prijateljstva,

stara so postala še tesnejša in zato se že veselimo naslednjega skupaj preživetega tedna, ki nas čaka spet prihodnje leto.

Katja ŠINKO, 4. r.

DNEVNIK IN DRUGI ZAPISI, NASTALI V ŠOLI V NARAVI UČENCEV 7. R.

Seča, 11.3.09

Danes sem se prebudil in se odpravil na lep sprehod. Kasneje smo šli še na en lepši sprehod in imeli lepe postanke. Kasneje so me bolele noge. Odpravili smo se proti obali in iskali školjke in rakce. Veliko smo se naučili, na primer lepo besedo bibavični pas. Po teh dejavnostih smo se podali domov. Potem smo imeli prosti čas, ki sem ga dobro izkoristil. Po tem prostem času sem pa prišel v jedilnico, kjer pišem ta BREZVEZNI spis.

Benjamin Kamenica, 7.a

LOKOSTRELSTVO

V ponedeljek, ko smo prispeli v Sečo, smo najprej imeli kosilo.

Po kosilu pa se je začela naša prva dejavnost – lokostrelstvo. Najprej nam je učiteljica Špela predavala o zgodovini lokostrelstva in uporabi loka. Nato nas je še poučila o varni uporabi loka, in šli smo streljat.

Imeli smo dve tarči. Razdelili smo se v skupine po dva in dva in vadili streljanje. Vsak je imel dva poskusa. Po poskušanju smo šli na izpadanje. Na koncu je zmagal Leon iz Kranja.

Po opravljenem tekmovanju smo imeli nekaj prostega časa, nato pa večerjo. Po večerji smo pisali dnevnike. Na vrsto je prišla Špela. Ko je prebrala dnevnik, smo ji vsi zelo ploskali.

Po večernih aktivnostih in družabnih igrah smo odšli spat.

Tako je bil za nami prvi dan šole v naravi.

Barbara BAGOROŠ

LOVLJENJE PLANKTONA

V torek, ko smo se zbudili, je bila jutranja telovadba, nato pa zajtrk. Po zajtrku je sledil sprehod do plaže.

Nato pa se je začelo! Najprej smo poslušali dolgo razlago o živalskem in rastlinskem planktonu. Potem pa smo ga začeli loviti. Učiteljica nam je pokazala posebno mrežo, s katero se lovi plankton, nato pa ga je zajela. Nalovili smo veliko planktona. Učiteljica Irena nas je pri delu tudi fotografirala.

Na poti proti domu smo se ustavili v formi viva, kjer so fantje uživali v plezanju po kipih. Prišli smo do doma. Hitro smo se preoblekli in odšli v učilnico.

Začelo se je mikroskopiranje. Vsak je dobil malo vode, v kateri je pod mikroskopom iskal plankton. Našli smo ga kar nekaj. Najbolj zanimivi so bili rakci z migetajočimi repki. Našli smo tudi nekaj alg in drugih živali.

Spoznavanje planktona mi je bilo zanimivo in všeč. Upam, da bomo podoben preizkus opravili tudi s sladkovodnim planktonom.

Urša ŽOHAR

KARATE

Karate je azijska borilna veščina. Tudi sama ga treniram in je zelo zanimiv šport. Navdih sem dobila od moje sestre. Že dolgo sem premišljevala o tej borilni veščini. Tako sem se v začetku 1. razreda vpisala v karate.

Treniram v Karate klubu S. K. I. Tromejnik Kuzma. Učenci smo oblečeni v posebna oblačila in imamo zvezane pasove. Ti pasovi so različnih barv. Barve prikazujejo stopnjo učenca. Ko dosežeš črni pas, postaneš mojster. Trenutno imam rjavi pas, treniram pa 7 let.

Treninge ima tri do štiri krat tedensko v telovadnici naše šole in v Mariboru. Čez vikend potekajo razni dvodnevni seminarji in tekmovanja. Ta potekajo po celi Sloveniji in v tujini. Vsako drugo leto je svetovno prvenstvo, ki se ga pa še nisem udeležila.

Tekmovanja potekajo v telovadnicah različnih šol. Najprej se dobro ogrejemo, ponovimo za nastop, nato pa se začne z govori in otvoritvijo. Sodniki zasedejo svoja mesta in vzamejo ocene. Tekmovalci začnejo prihajati na borišče. Ko učenec konča z nastopom, sodniki pokažejo ocene, ki se seštevajo. Tako poteka tekmovanje. Začnejo pa ga najmlajši in tisti z belimi pasovi. Mi pridemo na vrsto približno čez uro in pol. ko je tekmovanje v katah zaključeno, se pričnejo borbe. Jaz se malokdaj borim, saj pogosto zame ni discipline. Pri borbah pogosto tudi teče kri, se zgodi kakšen zlom ali pretres možganov. Po borbah se tekmovanje zaključi s podelitvijo medalj, diplom in pokalov.

Zaenkrat dosegam še kar lepe rezultate in imam precej medalj in pokalov.

Vsako leto nas obišče tudi najboljši na svetu Koncho Hirukazu Kanazawa.

Karate zelo rada treniram in upam, da bom kmalu dosegla stopnjo mojstra.

Urša ŽOHAR, 7.r.

OBISK GLASBENE ŠOLE

V glasbeno šolo hodim že četrto leto. Do odločitve, da bi hodila v glasbeno šolo, me je prepričala moja sestrična.

Sedaj sem že pri tretjem učitelju, ki mu je ime Kristjan. Pri njem igram klavir, teorijo pa me poučuje učiteljica Lukrecija. Vajo sem dobila še za igranje kitare, a moram najprej končati s klavirjem. V Murski Soboti lahko glasbeno šolo obiskuješ šest let, nato pa lahko grem na srednjo glasbeno šolo, ki je v Mariboru, Grdca ali na Dunaju. Študiraš glasbo in dosežeš poklic, ki je povezan samo z glasbo.

V glasbeno šolo moraš hoditi vsaj dvakrat na teden. Jaz zelo rada hodim. Drugače bi verjetno doma zapravila čas za gledanje televizije, pa ne bi bilo nobene koristi.

Zdaj pa se nekaj naučim, ker pregovor pravi: več znaš, več veljaš.

Danijela FERKO, 6. r.

DRAMSKI KROŽEK

Ena mojih najljubših dejavnosti je dramski krožek. To pa zato, ker imamo tam zelo dobro učiteljico Jožico.

Prijavil sem se zato, ker rad nastopam. Nazadnje smo se naučili prizorček Tri pisanke.

Najljubše mi je bilo, ko sem bil jaz natak, Maja in Saša pa stari ženički.

Upam, da se bomo naslednje leto spet lahko prijavi k dramskemu krožku in bo njegova mentorica spet ista učiteljica.

Manuel ČASAR, 5. r.

OTROŠKI PEVSKI ZBOR MAVRICA

V letošnjem šolskem letu obiskuje OPZ 26 otrok iz 1.,2.,3. in 4. r. Naša srečanja so potekala ob torkih, 5 in 6. šolsko uro. Naučili smo se veliko pesmic, katerih del bomo tudi predstavili na našem letnem koncertu, ki bo 23.6.2009 ob 11.30 v kulturni dvorani. Zraven našega otroškega zbora se bo predstavil tudi mladinski zbor naše šole.

Vsem mladim pevcem se zahvaljujem in jim sporočam, da nadaljujejo s pevskimi aktivnostmi še v naslednjem šolskem letu. Ob tem, ko se učijo nove pesmice, razvijajo posluš, ritem, melodičnost, pomen prijateljstva in pripadnosti.

Vsem skupaj želim lepe počitnice! Ne pozabiti na veselje v srcih in čudovito petje!

Učiteljica Klavdija PETROVIČ

PROJEKT – ŽABEC FRANCELJ PODNEBNE SPREMEMBE – SPREMENI SE!

NAŠA ŠOLA se je pridružila 403 šolam iz 120 držav sveta (Romunija, Finska, Bolgarija, Čile, Iran ...) z namenom, da bi poskušali narediti nekaj dobrega in pomagali naravi, da počasi z našo pomočjo spet zaživi.

Ob tej priložnosti nam je lahko v veliko čast, da smo tudi mi - učenci OŠ Kuzma, prispevali svoj delež in sodelovali v različnih dejavnostih!

Dejavnosti, ki smo jih opravili:

- Izdelali smo papirne žabice, v katere smo dajali zaobljube ljudi o spremenjenem vsakdanjem obnašanju, s katerim želimo zmanjšati vpliv podnebnih razmer! Zbrali smo 3.500 zamaškov, katere pa bomo v teh dneh podarili in pomagali enemu mladostniku, ki je v prometni nesreči izgubil nogo in si bo s prodajo zamaškov pomagal kupiti nožno protezo.
- Pogovarjali smo se o možnostih rešitve podnebnih razmer na razrednih urah.
- Učenke naše šole so naredile intervju, katerega smo poslali na Finski radio.
- Projekt smo zaključili z dramsko igro.

Ker pa smo bili uspešni v teh dejavnostih, smo se odločili in tudi sodelujemo v ENO PROJEKTU. V njega je vključenih več kot 100 držav iz vsega sveta. Med najbolj aktivnimi so Južna Amerika, Litvanija, Romunija, Ukrajina, Turčija in ostale.

Tudi OŠ Kuzma prispeva svoj delež, saj je iz celotne Slovenije vključenih le 14 osnovnih šol. Poslali smo že predstavitev naše dežele in s tem naše OŠ.

22. maja se je po vsem svetu v vseh vključenih državah odvijal globalni dogodek, katerega namen je sajenje dreves.

V ta namen se je po vsem svetu posadilo 106973 dreves.

Cilj projekta je, da se do leta 2017 posadi 1 milijon dreves.

Tudi mi v OŠ Kuzma smo v ta namen posadili 2 drevesi, septembra načrtujemo sajenje še treh. S tem dejanjem smo pridobili tudi častni naziv ENO ŠOLA!

Veseli smo lahko, da smo dejavni in da poskušamo tudi mi v Kuzmi prispevati k tako velikemu dogodku!

Klavdija Petrovič

POMLADNI DAN 2009

Tudi v letošnjem šolskem letu smo se odločili, da bomo zraven vseh aktivnostih sodelovali v mednarodnem projektu POMLADNI DAN 2009.

V letu 2009 se Pomladni dan pridržuje Evropskemu letu ustvarjalnosti in inovacij v želji, da bi čim več šol okusilo ustvarjalnost in inovacije evropskih dimenzij.

Letos so potekali različni natečajji na temo LJUBEZEN. Poslali smo veliko likovnih in pa tudi literarnih prispevkov ter fotografskih izdelkov, udeležili smo se pohoda na tromejo. Naši izdelki se nahajajo na internetnem naslovu Pomladni dan 2009.

Pohvaliti moramo učence, kateri so kljub vsakodnevnim obveznostim aktivno pristopili in sodelovali na natečajjih.

Klavdija Petrovič

COMENIUS

Projekt Comenius je svetovno razširjen projekt, v katerem sodeluje več kot 1000 šol. Letošnje leto je v tem projektu začela sodelovati tudi naša šola.

Povezali smo se s tremi šolami izven slovenskih meja. Šole so bile iz Poljske, Turčije, Španije in seveda Slovenije. Šole bi se naj v okviru projekta v roku treh let med seboj obiskale in spoznale. Obiskali smo že špansko in poljsko šolo.

Na Poljsko sem odšla tudi sama. Že na poti smo ugotovili, da prihajamo v gospodarsko slabo razvite kraje. Videle so se tudi posledice 2. svetovne vojne. A ko smo končno prispeli v Kalish, nas je pričakal prijeten hotel, v katerem smo se hitro namestili. Naslednje dneve smo si ogledali šolo in mesto. Marsikaj je bilo drugače kot pri nas, vendar zelo zanimivo. Šola je bila videti kot zapor. Vse je bilo v temnejših barvah in pohištvo je bilo precej staro. Učenci so bili zelo prijazni in komunikativni. Za klepet z nami so se morali posebno potruditi, saj smo se pogovarjali v tujem jeziku angleščini. A to dejstvo jih ni oviralo. Tudi mesto, ki smo si ga ogledali, je bilo precej drugačno v primerjavi z našimi. Hiše so bile videti stare in zapuščene. Sprehod po mestu ni bil tako prijeten, kot sprehod po domačem mestu. Bilo je bolj zastrašujoče.

S projektom Comenius spoznaš svet, nove kulture in jezike. Obisk Poljske je bil nepozaben dogodek in z veseljem bi se potovanja ponovno udeležila.

Diana HORVAT, 9. r.

ŠPANJA – PROJEKT COMENIUS

V sredo, 25.3 smo se jaz, učiteljici Aleksandra in Simona, učenka Patricija iz OŠ 2 Murska Sobota ter ravnateljica druge murskosoboške šole odpravile v Španijo.

Z avtom smo se najprej odpeljale do ljubljanskega letališča in se z letalom odpeljale do Münchna. Tam smo morale počakati še kako uro na drugo letalo, ki je letelo v Španijo. Ko smo prispele v Španijo, smo se s taksijem odpeljale do hotela Cuitat, v katerem smo bivale vse te dni.

Prvi dan, ko smo prispele, nismo imele nikakršnih obveznosti. Razpakirale smo prtljago, si malo odpočile in se odpravile na ogled mesta Mollet, nato pa še na večerjo.

Drugi dan smo si ogledali šolo španskih učencev, spoznali španske učence, učitelje in partnerje projekta Comenius. Z učenci smo navezali stike in vsako popoldne šli skupaj na sladoled.

V Španiji smo bile zaradi projekta Comenius – šolski radio. Učenci španske šole so nam pokazali, kako deluje vodenje na radiu, saj ga oni že imajo. Na vodenje radijske oddaje so pripravljali tudi nas. Razdelili smo se v dve skupini, morali sestaviti program in ga nato izvesti. Vsaka skupina je imela isto nalogo: sestaviti radijski program. Jaz sem morala

sestaviti pozdrav in zaključek. Pomagala sem tudi dekletom pri izdelavi Top 10 (10 naj skladb). Seveda so bile to skladbe, ki so nam prve prišle na misel.

Radijski program je bil v angleščini, da smo ga vsi razumeli. Po opravljeni še eni nalogi pa smo se odpravili na pravi radio, saj ga Španci že imajo. Vsi smo bili zbrani v prostoru. Morali smo biti seveda tiho, sicer bi se to slišalo v oddaji. Vmes je bila tudi ena igra o fantu, ki je vso vas pretental z lažjo, da mu je volk pojedel ovce. Nekega dne pa, ko je volk res prišel in pojedel vse ovce, je fant klical na pomoč, a nihče ni prišel.

Nauk zgodbe je bil, da ni lepo, če lažeš. Seveda so morali ti učenci posnemati različne glasove, zato smo toliko težje zadrževali smeh. Na radiu je bilo zelo zabavno, a je delo na njem lahko tudi naporno.

Med drugim so nam Španci razkazali tudi muzej in nas peljali v Barcelono. V soboto zvečer smo imeli poslovilno večerjo, ki je trajala pozno v noč. Ko smo se morali posloviti, je bilo težko, saj smo se v teh dneh zelo navezali.

V nedeljo smo si z učiteljicami še enkrat ogledale Barcelono. Šle smo kozi velik supermarket, na koncu katerega je bila še ena stavba. To je bil akvarij, kamor smo bile tudi namenjene. Po končanem ogledu smo se ustavile še v McDonald'su.

Ko smo prišle do hotela Cuitat, smo vzele svoje kovčke, se s taksijem odpeljale do železnice, z vlakom pa do letališča. Tam smo še celi dve uri čakale na let do Ljubljane. Poleg tega pa je naše letalo imelo še zamudo. Tako smo namesto ob 10. zvečer imele let ob 11. zvečer.

Ko smo prispeli v Ljubljano, smo vzele kovčke in se v tistem deževnem večeru odpeljale proti Murski Soboti.

Vsem nam, ki smo bili v Španiji, bo to zagotovo ostalo v lepem spominu.

Barbara BAGOROŠ, 7. r.

TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

V šolskem letu 2008/2009 so priredili že 23. festival Turizmu pomaga lastna glava, tokrat na temo Voda- zdravje- izziv za prihodnost. Na festival se je prijavilo 100 osnovnih šol iz vse Slovenije. Ker pa vse stojnice ne morejo potekati isti dan, potekajo stojnice od meseca marca do aprila. Državno tekmovanje pa bo 23. aprila v Ljubljani, kjer se bodo predstavili najboljši. Tokrat bomo osnovnošolci in naši mentorji predstavili nove turistične produkte v zvezi z vodo.

Tako smo se tudi mi spravili k delu. Že na začetku šolskega leta smo pričeli z delom. Odločili smo se, da izkoristimo velik del neizkoriščenega močvirnatnega prostora in bi razširili mlako pod tromejo v večji ribnik. Okoli njega bi naredili kratko učno pot za spoznavanje vodnega in obvodnega sveta. Namenjeno naj bi bilo učenju, sprostitvi in uživanju narave. Vse to bi 14. aprila smo se odpravili z našo stojnico na Ptuj. Festivala smo se udeležile učenke 9., 8., 7., in 6. razreda, mentorici Marija Bunderla in Suzana Farič in še 10 drugih šol. Ko smo prispeli, so že nekatere šole pridno pripravljale svojo stojnico. Med njimi so bili tudi znani obrazi iz lanskega tekmovanja. Izbrali smo si stojnico v zgornjem nadstropju, kjer smo imeli lep razgled na oder. Pripravili smo stojnico in se odpravili na malico. Ob 14. uri se je začelo tekmovanje. Moderator, stric Vid nas je prisrčno pozdravil in nam kratko predstavil letošnjo temo. Tekmovanje je trajalo od 14. do 17 ure. Med tem časom smo mimoidočim ljudem predstavili našo stojnico in povabili k naši delavnici. V delavnici smo jih učili izdelovati papirnate žabe in stolčke iz ločja. Med mimoidočimi ljudmi je bila tudi komisija, ki je ocenila našo stojnico in predstavitev. Stric Vid je obiskal vsako stojnico z mikrofonom. Stojnice so se morale predstaviti in odgovoriti na nekaj vprašanj. Mi smo se predstavili s plesom in pesmijo Kvaki-kvaki-du. Diana pa je še povedala nekaj besed o naši tržnici. Ljudje so tudi glasovali, kako se jim je zdela stojnica posamezne šole. Ko se je tekmovanje končno končalo, smo si oddahnili. Bili smo zelo utrujeni in noge so nas bolele. Imeli smo eno uro prosto in si ogledali druge stojnice. Med tem časom se je usedla komisija in so se pogovorili, izmenjali mnenja ...

Ob 18. uri smo se vsi zbrali pred odrom in so nam razdelili priznanja. Napeto smo čakali, kdaj nas bodo poklicali na oder. Dosegli smo 2. mesto in dobili zlato priznanje, kar je vstopnica na državno tekmovanje v Ljubljani. Vsi smo se veselili. Zlato priznanje so dosegli še OŠ Odranci za tretje mesto in JVIZ Desternik, ki so dosegli prvo mesto. Za najboljšo seminarsko nalogo je dobila še eno zlato priznanje JVIZ Desternik. Najboljša stojnica je bila po mnenju komisije OŠ Hajdina in najboljša stojnica po mnenju obiskovalcev pa OŠ Ljudski vrt, ti so tudi dobili zlato priznanje. Z vsemi tistimi, ki so dobili zlato priznanje, se bomo videli 23. aprila na državnem tekmovanju v Ljubljani. Pospravili smo stvari in se odpravili domov. Ustavili smo se pri gostilni Siva čaplja in pojedli pico, ki smo si jo zaslužili.

Sedaj nas čaka še več dela, da bomo uspešni na državnem tekmovanju. Do takrat pa bomo popravili napake, ki smo jih delali in naredili najboljše, kar zmoremo. Pri vsem tem pa ne sme manjkati

Damaris Bongarz, 9. r.

KO SLIKE VEČ POVEDO KOT BESEDE ...

Dnevi dejavnosti pri varovancih

Na velikonočni delavnici

Takšni moramo biti prostovoljci

DEVETI ODHAJA ...

UROŠ: Zelo bom pogrešal svoje sošolce in sošolke, ker smo skupaj preživeli že veliko stvari. Večinoma sem se v šoli dobro počutil, ker sem lahko vsak dan videl »risanke«. Slabo sem se pa počutil, ko je bil slab dan.

Iz šolskih dni mi je najbolj ostalo v spominu, da smo zlomili luč. Najboljši predmet pa je bila biologija, ker smo nabirali gobe.

Sporočilo sošolcem: Na zdravje!

MARTINA: V šoli mi je bilo lepo, ker sem vedno imela ob sebi sošolce. Pogrešala bom svoj razred. Najbolj mi bodo ostali v spominu dnevi, ko smo bili v šoli v naravi v Izoli.

Sporočilo sošolcem: Kar ste si zadali, to uspešno končajte.

DAMARIS: Pogrešala bom svoj razred, ker smo bili enostavno povedano najboljši razred od vseh. Nikoli več ne bo, kot je nekdaj bilo, ampak upam, da se bomo še dostikrat srečevali in da bo ostalo med nami še vedno prijateljstvo, kot v starih dobrih časih. V šoli sem se večinoma dobro počutila, saj sem imela dobro družbo. Dogodkov je veliko, katerih se bom rada spominjala, slabe pa položila nekam stran.

Sporočilo sošolcem: Bilo mi je v veselje, da sem imela take cool sošolce in prijatelje.

SAŠA: Pogrešala bom svoj razred. Bili smo kot ena velika družina. V šoli mi ni bilo lepo, samo sošolci so bili v redu. Učitelji so bili včasih preveč tečni. Najrajši se bom spominjala dnevov, ko smo bili v šoli v naravi v Fiesi. Najboljša ura pa je bila, ko je nismo imeli.

Sporočilo sošolcem: Prijatelji so kot zvezde, vedno jih ne vidiš, ampak veš, da so tu!

MITJA Č.: Na splošno bom pogrešal cel razred, ker so bili dobri sošolci in prijatelji. Včasih smo kaj ušpičili, med temi je bil tudi luster, katerega smo zlomili proti koncu šolskega leta. Dnevi v šoli so bili dobri in slabi. Najboljši dnevi so bili, ko smo se zabavali in se delali nori, ti mi bodo ostali zelo dolgo v spominu.

Sporočilo sošolcem: Da slovo ne bo pretežko, se poslavljam z lepo besedo.

KATARINA: Najbolj bom pogrešala svoj razred, ker smo se zabavali in tudi kaj ušpičili. V šoli sem se počutila cool, fajn. Zelo rada se bom spominjala dogodkov, ko smo bili v Fiesi.

Sporočilo sošolcem: Ostanite takšni, kot ste in imejte v življenju dosti sreče.

DIANA: Najbolj bom pogrešala prijatelje. Od vseh prijateljev pa najbolj Anjo, ker z njo že sedim osem let zaporedoma in je zame kot sestra. V šolo nisem rada hodila, a vseeno smo se skupaj zabavali. V spominu mi bo ostalo vseh osem let. Prav vsako leto je bilo po svoje posebno.

Sporočilo sošolcem: Ostanite takšni, kot ste, ker ste takšni cool.

ANJA: Pogrešala bom vse sošolce, ampak najbolj Diano in Sašo. Diano zato, ker bo v Mariboru, druge pa bom videla vsak dan. Sašo pa, ker se vedno smeje in je vedno dobre volje. V šoli sem se počutila fajn, včasih pa je bilo naporno. V spominu mi bo ostalo veliko lepih dogodkov, tisti ki so bili manj prijetni, sem že pozabila, nekateri pa ostanejo skrivnost.

Sporočilo sošolcem: Rada vas imam in vas bom pogrešala.

KATJA: Najbolj bom pogrešala sošolke in tudi sošolce, ker smo se zelo dobro razumeli in ker smo sodelovali kot pravi razred. V šoli sem se počutila včasih dobro, včasih pa tudi slabo. V spominu mi bo ostalo, ko smo špricali matematični krožek. Drugače pa so bili vsi dogodki nekaj posebnega.

Sporočilo sošolcem: Rada vas imam in vsem želim, da se uresničijo vse vaše želje.

ALEŠ: Pogrešal bom vse sošolce. Z nekaterimi sošolci sem delal izpit za moped. V teh devetih letih se je zgodilo mnogo kaj prijetnega in nepozabnega. Spomnim se vseh treh šol v naravi, ker so se tam dogajali mnogi nepozabni dogodki.

Sporočilo sošolcem: Vsi ste bili odlični prijatelji. Srečno!

JAKA: Lepo mi je bilo osem let preživeti s tako dobrimi sošolci. Zelo sem ponosen na njih. Upam, da se bomo velikokrat srečali in da razdalja med nami ne bo izbrisala našega prijateljstva. Pogrešal vas bom vse! Včasih je bilo med nami in učitelji kaj narobe, ampak upam, da bomo to hitro pozabili. Vsak učitelj je bil po svoje dober. Velikokrat se bom spominjal šole v naravi. Tam smo se veliko družili in preživljali najlepše trenutke našega osnovnošolskega šolanja.

Sporočilo sošolcem: Imejte se zelo fajn in uresničite svoje dolgoletne sanje.

MITJA Š.: Vse bom pogrešal, ker sem imel zelo dobre sošolce in smo se tudi dobro razumeli. Šola kot šola je bila dobra, a učitelji manj. Najbolj mi bo ostal v spominu maj 2009, ker se takrat nisem nič učil in sem bil samo nekaj dni v šoli.

Sporočilo sošolcem: Na zdravje ...!

SIMON: Od sošolcev bom najbolj pogrešal Uroša, ker je imel vedno pri vsakem učitelju neko pripombo. V šoli sem se slabo počutil, včasih dobro in včasih katastrofalno. Najbolj mi bo ostalo v spominu, da smo zlomili luster in ga »odtujili«.

Sporočilo sošolcem: Vse vas bom pogrešal. Zdravo in pošteno živite.

TADEJA: Zelo bom pogrešala svoje sošolke in sošolce, ker sem se zelo navezala na njih. V šoli mi je bilo prijetno, vendar takrat, ko smo pisali test ali bili vprašani, je bilo naporno. Dogodkov je bilo veliko in se jih bom rada spominjala. Bili so pa tudi slabi trenutki, ki jih bom izbrisala iz spomina.

Sporočilo sošolcem: Ostanite takšni, kot ste!

SREČNO, deveti! Upamo, da se vam bodo uresničili vsi zastavljeni cilji. Kaj hitro boste spoznali, da učitelji le nismo bili tako zateženi. Lepo bo, če v nadaljnjem šolanju ne boste našli bolj zateženih in tečnih učiteljev!

Mislím, da si bomo delavci šole zapomnili prav vsakega od vas, saj ste bili enkratna in neponovljiva generacija, kjer je vsak po svoje prispeval svoj delež. In prav zato vam želimo, da vsi uspete v življenju in s sabo odnesete le lepe spomine! Verjemite mi, prav vsakega in vsega iz OŠ Kuzma se boste radi spominjali, ko na tisti drugi poti ne bo šlo vse ravno tako, kot bi si želeli. Je pa vedno tako, da vse ravno ne gre po naših načrtih, pa če to hočemo ali ne. In čez mnogo let boste enako, kot smo to storili vsi, rekli, da so najlepša osnovnošolska leta!

ŠE ZADNJA ALEŠEVA ZGODBA

ANDREJEVA IZPOVED

Nedelja, zgodaj popoldne, 23. december

Vse je vršalo za ta koncert. Že zgodaj popoldne so vaščani spraševali, kje so vstopnice, pa so kot v kakšni komediji naposled ugotovili, da je koncert uredništva Jesenskega lista prost. Se pravi, da je dovoljeno vsakemu priti na koncert. Seveda ni šlo brez zapletov, kar je razumljivo že samo po sebi. Klopí so jim pomagali postaviti bližnji sosede, ki so se premaknili iz hiš. Ker je bil ta koncert na prostem, so imeli s sabo bunde in ostala zimske oblačila. Da bi se lahko mladi v miru pripravili na koncert, so jim namenili mladinsko sobo gasilskega doma, ki je bila v zgornjem nadstropju.

Roman se je dogovoril s predsednikom gasilskega društva, da bi se lahko, če bi bil mraz, prestavili v mladinsko sobo. Gospod, ki je bil že precej v letih, jim je začuda dovolil.

»To je dogovorjeno, čeprav mislim, da bomo lahko koncert na prostem, zunaj,« je dejal Roman ostalim, ki so se že zbrali na prvi vaji.

Vse skupaj jih je bilo od enajstih zbranih na vaji osem. Andrej s klarinetom, Roman z bas kitaro, Aleš z orglicami in z notami, Žarko z bobni, bili so skoraj vsa ekipa, ki je bila zadolžena za instrumentalno spremljavo. Po potrebi se jim bo priključil še Tomaž, ki je hodil v glasbeno za diatonično harmoniko.

Živa je bila zadolžena za povezovanje koncerta, se pravi za vodenje stvari na odru. Hitro si je napisala nekaj ključnih besed, ki jih bo imela za pomoč, če bo slučajno kaj pozabila.

Fantje so se dogovorili, da bodo kot prvo točko od skupaj dogovorjenih petnajst, izvedli tisto lepo božično Bela snežinka.

*»Ko sem te vprašal, če me ljubiš,
si mi zmajala z glavo,
rekla mi nisi besede,
čakal zaman sem te.*

*Bela snežinka, ki pada,
spominja me nate
in na vse tiste dni, noči ...«*

»Besedilo izgleda nekako tako, ja. Zdaj se postavlja vprašanje, kdo bo pel?« je zaskrbelo Aleša. Sicer je zelo lepo pel, ampak, kadar je bila odgovornost tu in danes je bila zelo velika. O, ne, bo kdo drug, jaz ne, si je mislil Aleš.

»Oh, to je pa res resen problem. Kaj niste mogli tega povedati že prej?« se je ujezil Roman.

»Priključi punce,« se je spomnil Aleš.

»Živa je zasedena, Samante ni, edino Ana je tu,« je dejal Žarko.

»Ana, a bi ti pela?« se je zadril Aleš proti odru.
 Ana je stekla do njih. Ko je zvedela, zakaj jo kličejo, je prikimala.
 »Bom. Ampak vseh ne. Andrejeve gotovo ne,« je povedala.
 »A zakaj pa ne?« je pobesnel Andrej. Že mu je začelo postajati jasno, zakaj.
 »Ej, poba, zdaj se pa umiri. Lepo smo začeli,« ga je miril Roman.
 »Ne bom se umiril, če vsi skačete name, no,« je jezno dejal Andrej.
 »Gre mi že na živce, kako se obnašaš do nas,« je rekel Žarko.
 »Če pa se vsi nekaj greste,« mu je zabrusil Andrej.
 »Pa tudi Živo si prizadel,« je potihoma pristavil Aleš.
 Andrej je nehal objemati svoj klarinet in se zazrl proti postavljenemu odru.
 »Najhuje mi je zaradi nje,« je potihoma dejal tudi on, »vem, da je ne bi smel prizadeti, ampak takrat me je prijelo. Dobro se zavedam, da vam včasih grem s svojim obnašanjem na živce.«
 »Razumem, toda zakaj si nas potem gledal kot dojenčke,« je grizlo Žarka.
 »Vedno mi je nekdo vsiljeval svojo voljo. Že mama. Večkrat sem jokal. Šlo mi je na živce, ko sem gledal kolege, kako žalijo dekleta. Tudi jaz bi jim rad pomagal, pa ... nisem našel svoje moči. Na žalost sem postajal vedno bolj vase zaprt. To me je že privedlo do tega, da sem postajal v družbi vedno bolj aroganten in vedno sem nekemu vsiljeval svojo voljo,« je zamolklo pripovedoval Andrej.
 Če so prej gledali nanj z besom, je v njih zdaj pregrevalo sočutje. Niso ga še videli takšnega. Vedno so ga pustili, da je ubiral svoja pota. Ampak fant je vseeno vreden sočutja. Konec koncev res ni nič kriv, če so ga včasih pota zapeljala v obratno smer, kot si je on želel.
 V njih je zbudil tisto tovariško sočutje.
 »Nisem si predstavljal, da ti bo tako zelo hudo,« je pretreseno povedal Žarko.
 »Nisi ti kriv za to,« je Andreju mehko dejala Ana.
 Andrej je s navideznim olajšanjem sprejel njeno roko. Bila je zelo mehka.
 »Včasih nas pripelje do takšnih in drugačnih mej,« je dejal Aleš.
 Andrej ga je pogledal in se nasmehnil.
 »Vedno me je grizlo, kako sta z Živo povezana. Sorodniki so si včasih, še posebej v zdajšnjem svetu, zelo raznoliki,« je povedal.
 »Pri nas je tako, da se je teta Mila, ki je tudi Živina mama, spomnila, da bi mogoče jaz, ki mi nekoč tudi matematika ni šla, prihajal bolj redno k Živi, ki pa me je učila matematiko, saj hodi v isti razred, kot tudi ti, Ana in Žarko. No, matematiko me je učila in vsak dan bolj sem jo znal. Pa tudi z Živo, mojo sestrično sva se bolje ujela, kot s katerim koli vrstnikom. Matematiko sem se naučil, prijateljstvo z Živo pa je ostalo,« je pripovedoval Aleš.
 »Zdaj razumem. Oprosti, kolega,« se je nasmehnil Andrej, ki se je med tem do kraja pomiril.
 »Ni zakaj, Andrej,« mu je odvrnil Aleš.
 »Fant, iz tebe še nekaj bo. Le drži se prijateljev,« mu je rekel tudi Roman.
 »Dajmo, dajmo, samo še pol ure imamo do koncerta,« je priganjal Žarko, ki pa ga je Andrejeva zgodba ganila do skoraj do solz.
 »Nikamor se ne mudi,« ga je ustavil Aleš.
 Žarko je naredil kisel obraz, ampak zdaj so prisotni planili v krohotač krohot ...

Aleš ROPOŠA

MALO ZA ŠALO – MALO ZARES

Pridne delavke

"Mravlje delajo brez odmora več kot pol dneva, in to vsak dan" razlaga profesorica biologije.

"Kaj nam to pove?"

"Da imajo slabo organiziran sindikat" se oglasi Miha

Pripravljenost

Študent je mami poslal telegram: "Pripravi očeta. Izpiti se niso posrečili!"

Mama mu je odgovorila: "Oče je pripravljen! Pripravi se še ti!"

Zadnjič

Profesorica slovenščine se jezi:

"Erik, upam, da sem te danes zadnjič zalotila pri prepisovanju od sošolca!"

"To upam tudi jaz!"

Generalni direktor

Tema šolske naloge: "Če bi bil generalni direktor ..."

Vsi pišejo, le Janezek sedi s prekrižanimi rokami.

"Na kaj pa ti čakaš?" ga jezno vpraša učiteljica slovenščine.

"Na svojo tajnico!"

Učiteljičina želja

Učiteljica je nemočna in znervirana zastokala:

"Vsaj teden dni bi si želela biti tvoja mama!"

"Bom vprašal očeta, mogoče pa lahko to uredi," reče Janezek.

Leteče ribe

Med uro biologije profesorica učencem pripoveduje o letočih ribah.

"Je kdo že kdaj videl letečo ribo?" je vprašala učence.

"Jaz!" se oglasi Miro.

"Kje si jih pa videl?"

"V ribarnici, ko sta se kregali prodajalka in stranka!"

Priden sin

"Vaš sin je najbolj priden učenec v razredu!" je rekla učiteljica materi, ki je prišla na govorilne ure.

"To ima pa po očetu. Oče je bil predčasno izpuščen iz zapora zaradi lepega obnašanja!"

Poklic

"Kaj bo tvoj sin ko bo končal fakulteto?"

"Petdesetletnik!"

Vzrok

"Ali veste, zakaj pri meni niste uspešno opravili izpita?"

"Ne vem."

"No vidite, ravno zaradi tega."

Zbrala Tadeja ZRIM

TROBENTICA

GLASILO UČENCEV OŠ KUZMA

Besedila so napisali učenci pri pouku in raznih dejavnostih.

Oblikovanje naslovnice: Damaris Bongarz, 9. r.

Lektoriranje, urejanje in oblikovanje glasila: Emilija Car in člani literarnega krožka

Uredniški odbor: Damaris Bongarz, Tadeja Zrim in Aleš Ropoša, 9. r.

Leto III.

OŠ KUZMA, junij 2009